

POHÁDKY pro duši

Jana Májová

Ilustrovala
Adéla Šebestová

bambóok

bamb**oo**k

POHÁDKY pro duši

Jana Májová

**Ilustrace
Adéla Šebestová**

*Věnováno dětem
a všem těm,
kteří mají dětskou duši*

Jak to bylo se světem pohádek a světem lidí

Kdysi dávno pradávno za převelice vzdálených časů, na které si nepamatuje ani obloha se Sluncem a Měsícem, byly vedle sebe dva světy: jeden patřil jen lidem, druhý jen pohádkám. V pohádkovém světě byly doma zázraky, divy, rozmanitá kouzla a čáry i nadpřirozené bytosti. V tom lidském světě vůbec nic takového neexistovalo.

Lidé a pohádky byli sousedé a navzájem se okukovali. A jak to tak bývá, přes hranici mezi oběma světy občas někdo pronikl. Zvědavé pohádky a kouzelné bytosti chtěly aspoň

nahlédnout do obyčejného světa lidí, ale zalíbilo se jim tam a některé už zůstaly. Také lidé, když zavítali do vedlejšího fantastického světa pohádek, zatoužili vzít si něco z něho do toho svého, původně obyčejného. Nejvíc obdivovali, že v pohádkách dobro zvítězí nad každým zlem.

Tak se stalo, že ve světě lidí se zabydlovalo stále víc tajuplných kouzel a zázraků – malých i větších. Zůstaly tam dodnes. Světy se promíchaly. A to je dobře. Přesvědčte se o tom v našich každodenních přívětivých pohádkách se šťastným koncem, jaký pohádkám odjakživa sluší nejvíc.

*Pohádky, pojed'te do knížky!
Dáme ji přečíst dětem.
Projdou se v ní svým okolím
i pohádkovým světem.*

Dědeček Vendelín a jeho medový krámeček

Dědeček Vendelín vypadal jako jiný hodný dědeček. Měl pomněnkově modré oči, bílé vlasy učesané na pěšinku, nebylo jich mnoho. Tvář měl vráscitou, ale bylo poznat, že vrásky se mu na ní utvořily, jak se často usmíval. Vendelín byl prostě usměvavý kouzelný dědeček.

Kdo by nevěděl, že je kouzelný, nikdy by to do něho neřekl a myslel by si, že to je starší majitel zastrčeného obchůdku s medem v rohu náměstí v jednom docela obyčejném městě. Ani velkém, ani malém, ani hlavním, ani krajském, ani okresním.